

SAUCEINS UZ PAKLAUSĪBU

Kā nebūt šaursirdīgam
Uz šaurā ceļa

Reimars A.C.Šulcs

Esot pārāk šaursirdīgam

“... UN MĒS VIŅAM TO NOLIEDZĀM, JO VIŅŠ NETURAS PIE MUMS.” (Lūk.9:49)
“IEEJIET PA ŠAURAJIEM VĀRTIEM... BET ŠAURI IR VĀRTI UN ŠAURS IR CEĻŠ,
KAS AIZVED UZ DZĪVĪBU, UN MAZ IR TO, KAS TO ATROD.” (Mat.7:13-14)

Ceļš uz debesīm ir šaurs. Tas ir daudz šaurāks, kā vairums cilvēku iedomājas. Patiesībā tas ir tik šaurs, ka daži, kuri pēc tā raugās, nav spējīgi to atrast. Tas var ļoti iztraucēt mieru, tomēr tam tā nav jābūt. Kas atšķir meklētājus, kuri atrod šauro ceļu, no tiem, kuri to neatrod? Atbilde atrodama Jerem. 29:13: “KAD JŪS MANI MEKLĒSIT, JŪS MANI ATRADĪSIT. JA JŪS NO VISAS SIRDS MANI MEKLĒSIT.” Visi, kuri meklē to Kungu no visas sirds, Viņu atrod. Viņi atradīs tā Kunga ceļu, gaismas (ceļu), svētuma (ceļu) un sadraudzības ceļu ar Dievu, kas tos ved uz priekšu tieši debesu vārtos. Vai tas nav brīnišķīgi?

Šaurā ceļa meklēšana, par ko runā Jēzus, prasa pārtraukt meklēt visas citas lietas. Tā prasa no visas sirds dzīties pakal Dievam. Mēs šajos meklējumos nevaram būt sadalīti. Mēs nevaram būt nepilna laika strādnieki šajā meklēšanā. Mums jātiek galā ar visām pašmīļīgajām nodarbēm, lai atrastu Kristus bagātības un neizsakāmo svētību vārtus (durvis).

Jēzus teica, ka ceļš uz dzīvību ir šaurs. Bet, lai arī to jāzin un jāsludina, mums jābūt uzmanīgiem, ka nekļūstam šaursirdīgi. Mums jābūt uzmanīgiem, ka nekļūstam skarbi, likuma burta orientēti un sektantiski, jo mēs vairs neatradīsimies uz šaurā ceļa, ja tā darīsim. Šaurais ceļš nav tikai taisnības ceļš, bet tas ir arī ceļš, no kura plūst žēlastība, līdzjūtība, laipnība, maigums, piedošana visai cilvēcei.

Patiesām, kur mēs vēl atradīsim to skaidrāk un skaistāk ilustrētu kā Jēzus dzīvē! Šaurā ceļa Meistars, kurš mācīja, ka mēs nevaram būt viņa mācekļi, ja neaizliedzam visu citu, arī neļāva vīram pat apglabāt savu tēvu un citam teikt ardievas savai ģimenei, kad viņš tos aicināja savā kalpošanā (Lūk.14:27,33; 9:60-61). Jēzus bija maksimālists, tomēr viņš parādīja neizmērojamu laipnību, mīlestību un augstsirdību visiem cilvēkiem, izņemot liekuļus.

Kādēļ Jēzus neatmeta ar roku Jūdāsam, kurš atkal un atkal zaga no viņa materiālā atbalsta? Tā vietā, lai liegtu Jūdāsam mācekļa vietu, Kungs to mīlēja līdz galam. “PRIEKŠ LIELDIENAS SVĒTKIEM, ZINĀDAMS, KA VIŅA STUNDA BIJA NĀKUSI UN KA VIŅAM NO ŠĪS PASAULES JĀIET PIE TĒVA, JĒZUS PARĀDĪJA SAVĒJIEM, KO TAS ŠINĪ PASAULĒ BIJA MĪLĒJIS, SAVU MĪLESTĪBU LĪDZ GALAM.” (Jāņa 13:1). Kādēļ viņš

nenosodīja samariešu laulības pārkāpēju sievu ne arī bagāto jaunekli, kurš atteicās visu pārdot? Jēzus joprojām ir šaurā ceļa vīrs, bet no sava šaurā ceļa viņa naglu caurdurtās rokas sniedzas pēc sajauktās, pazudušās un mirstošās pasaules.

Tagad aplūkosim dažus šaursirdības piemērus, kas rodami pat starp Jēzus vislabākajiem sekotājiem.

Nevēlamais velnu izdzinējs

“JĀNIS ŅĒMA VĀRDU UN SACĪJA: “MEISTAR, MĒS REDZĒJĀM KĀDU CILVĒKU TAVĀ VĀRDĀ IZDZENAM ĻAUNUS GARUS, UN MĒS VIŅAM TO NOLIEDZĀM, JO VIŅŠ NETURAS PIE MUMS.” BET JĒZUS VIŅAM ATBILDĒJA: “NELIEDZIET, JO KAS NAV PRET MUMS, TAS IR AR MUMS.” (Lūk. 9:49-50).

Šis ir patiešām patiešs stāsts par to, ka mācekļi redzēja vienu cilvēku, kurš Jēzus vārdā izdzina velnus. Jānis, iespējams garīgi visjūtīgākais māceklis, tas, kurš gulēja pie Jēzus krūtīm, kopā ar citiem aizliedza šim vīram izdzīt velnus, jo viņš neapmeklēja Jēzus sapulces, viņš nebija privilēģētā iekšējā loka pārstāvis. Jānis teica: “Mēs viņam aizliedzām turpmāk izdzīt velnus.”

Vai arī daudziem no mums nav tendence uz citām kalpošanām, uz citiem kristiešiem, kuri neapmeklē mūsu sapulces, kuri nelieto mūsu literatūru, nevis nenēsā mūsu etiķeti skatīties no augšas uz leju? Vai mums nav tendence raudzīties uz viņiem ar neuzticību, aizdomām un nicinājumu? Vai kaut kas mūsos nesaka: “Kungs, aizliedz tiem,” jo viņi nav daļa no mums? Ak, tās ir briesmas cilvēkiem uz šaurā ceļa kļūt šaursirdīgiem, sektantiskiem un noslēgtiem pret brāļiem un māsām no citām grupām, kuri arī ir dzimuši no tā Dieva Gara, kuri ir mazgāti ar tā paša Jēra asinīm un kuru vārdi ir rakstīti tajā pašā Dzīvības Grāmatā. Ak, sargies, dārgais brāli, ja tu kļūsti šaursirdīgs, tu vairs neesi uz šaurā ceļa.

Apustuļu attieksme bija – aizliegt cilvēkam. Jēzus attieksme bija – neaizliegt. Cik bieži savā kalpošanā mēs atšķiramies no Jēzus? Sātans dreb no Jēzus vārda. Nav cita vārda zem debess, kurā pazudušais var tikt glābts un velns izdzīts, kā vienīgi Jēzus vārds. Denominācijām, reliģiskajām organizācijām vai disciplinām nav varas izdzīt velnus. Tas ir vienīgi Jēzus vārdā. Tādēļ neaizliedziet tiem. Kas nav pret mums, ir ar mums.

Nevēlamie bērni

“UN TIE ATNESĀ BĒRNIŅUS PIE JĒZUS, LAI VIŅŠ TOS AIZSKARTU. BET MĀCEKĻI TOS APRĀJA. BET JĒZUS, TO REDZĒDAMS, APSKAITĀS UN TIEM SACĪJA: “LAIDIET BĒRNIŅUS PIE MANIS, NELIEDZIET TIEM, JO TĀDIEM PIEDER DIEVA VALSTĪBA.”” (Mk. 10:13-14)

Jēzus mācekļi norāja vecākus, kuri atnesa savus bērnus pie Jēzus. Šeit ir vēl viens sektantiskas, šaursirdīgas mācekļu attieksmes piemērs. Vai šie vīri nepadarīja sevi par

vārtsargiem, lai noteiktu, kam vajadzētu, kam nē nākt pie Jēzus? Vai arī mūsu sirdīs nav vārtu sarga attieksme?

Mācekļi nosodīja to vīru, kas izdzina velnus, jo viņš nenāca pie Jēzus, un nu viņš nosodīja bērnu vecākus, jo tie nāca pie Jēzus. Mans draugs, kāds gars vadīja šos puisus? Kāds gars vada mūs? Jēzum nebija daļas ar šo noslēgto garu, bet viņš tiem atbildēja: "Atļaujiet šie mazajiem bērniem nākt pie manis un neliedziet tiem! Neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība." Dārgie, nespēlēsim vārtsargus, pie Dieva troņa ne arī tā Kunga vīna kalnā."

Nevēlamais aklais vīrs

"BET KAD VIŅŠ TUVOJĀS JĒRIKAI, KĀDS AKLS TUR SĒDĒJA CEĻMALĀ UN UBAGOJA. DZIRDĒDAMS ĻAUŽU BARUS GARĀM EJAM, VIŅŠ SĀKA TAUJĀT, KAS TUR ESOT. TAD VIENS VIŅAM PATEICA, KA JĒZUS NĀCARIETIS EJOT GARĀM. TAD VIŅŠ SAUCA: "JĒZU, DĀVIDA DĒLS, APŽĒLOJIES PAR MANI! TIE, KAS PRIEKŠĀ GĀJA, VIŅU APSAUCA, LAI TAS CIEŠOT KLUSU..." (Lūk. 18:35-39)

Mēs īsti nevaram zināt, vai tie, kuri gāja priekšā, bija Jēzus 12 mācekļi, bet ļoti iespējams, ka tā bija, un tie norāja šo vīru. Viņi bija norūpējušies par programmu un vairāk ieinteresēti kalpošanā ļaužu masām nekā nabaga aklajam vīram. Viņi vispār nevēlējās, lai šis vīrs nāktu pie Jēzus. Viņi kritizēja cilvēku, kurš izdzina velnus, jo tas nenāca Jēzus tuvumā, viņi kritizēja mazo bērnu vecākus par vēlēšanos nākt pie Jēzus un nu viņi norāja aklo vīru, jo tas arī vēlējās nākt pie Jēzus. Viņi yeica: "Liecies mierā, neapgrūtini Jezu! Tu neesi svarīgs!" Bet Jēzus veņu vēlējās, Jēzus vēlas, lai katrs nāk pie viņa. Viņš teica: "Nāciet pie manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi. Es jūs atvieglināšu" (Mat. 11:28).

Mani draugi, ko Jēzus sludināja savā pirmajā sprediķī? Viņš citēja pravoeto Jesaju: "Tā kunga gars ir uz manis, jo viņš mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem... akliem gaismu..." (Lūk. 4:18) Jēzus nāca atgrūzt šim aklajam vīram redzi, tomēr viņa sekotāji norāja šo vīru.

Nevēlamie samarieši

"UN VIŅŠ NOSŪTĪJA SEV PRIEKŠĀ VĒSTNIEŠUS. UN IEDAMI TIE NONĀCA KĀDĀ SAMARIEŠU CIEMĀ, LAI TAM APGĀDĀTU VIETU, KUS NOMESTIES. UN TIE VIŅU NEUZŅEMA.. KAD VIŅA MĀCEKĻI JĒKABS UN JĀNIS TO REDZĒJA, TIE SACĪJA: "KUNGS, JA TU GRIBI, MĒS SACĪSIM, LAI UGUNS NĀK NO DEBESĪM UN TOS SADEDZINA". (Lk. 9:52-54). Ievērojot, ka ikvienā no minētajiem gadījumiem mācekļos saskatāma nepiemērota dedzība aizsargāt Jēzu un viņa kalpošanu. Nevienā no šiem gadījumiem nav redzams mīlestības trūkums pret Jēzu, bet viņš no tiem parāda mīlestības pret līdzcilvēkiem trūkumu. Mācekļi zināja Jēzus mīlestību, bet viņi nezināja aklā ubaga bērnu, cilvēku ar citu orientāciju un personu, kuras bija apvainojušās uz Jēzu, vērtību. Viņi bija sekmīgi mīlēt Jēzu, bet nozēlojami zaudēja mīlestībā uz cilvēkiem. Tātad Jēzus tos norāja sacīdams: "VAI JŪS NEZINĀT, KĀDAM GARAM JŪS PIEDERAT?" (55p.) Tādēļ nepievelsim sevi domādami ka varam patikt Jēzum, ja nemīlam cilvēkus kā viņš mīlēja. Kad kristieši noiet no šaurā ceļa, kad viņi pārtrauc paliekt Jezū, viņi kļūst šausirdīgi un sektantiski. Šī ir draudzes vēstures mācībstunda jo drīz pēc Vasarsvātkiem draudzi

kristieši atkrita un sākās frakcijas, strīdi, sacensība un “es tuos pie Pāvila, es pie Apolla, es pie Kības, es pie Kristus” mentalitāte.(1.Kor. 1:12). Vai mums jājautā tie paši jautājumi, ko Pāvila uzdeva? Vai Kristus ir dalīts? Vai Pāvils ir par jums krustā sists? Jeb vai jūs esat kristīti uz Pāvila vārdu? Jā, patiešām, Jēzus vēlas, lai esam vienā prātā.

Bet kamēr mēs sasniedzam šo vienpratību, pieliksim pūles, lai žēlsirdīgi sasniegtu roku visiem, kuri ir no tā paša Gara, dzimuši no Dieva, mazgāti Viņa asinīs, kuri Jēzus vārdā sludina un māca, kristī un izdzen velnus. Tam jābūt mūsu sākumpunktam un bez tā mums nav sākuma, ne turpinājuma, ne nākotnes, lai patiktu mūsu Kungam un atjaunotu draudzi tās nevainībā un vasarsvētku spēkā, kas apgrūza pasauli ar kājām gaitā priekš Kristus.